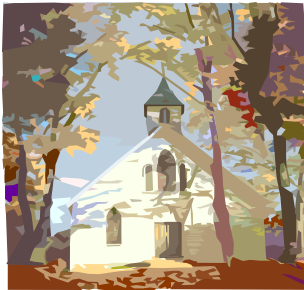

Hoàng Thị Đáo Tiệp

Vnthuquan.net, 2009.

Cầu nguyện

Buổi tối tôi đang lên mạng để đọc điện thư với gửi điện thư thì điện thoại reng. Nhắc máy và thốt tiếng "Hello", tôi nghe bên đầu dây giọng nói trẻ trung vui vẻ của một thiếu nữ khoảng tuổi đôi mươi hỏi mình:

- Cô ơi! Chắc cô muốn biết ai gọi cô đấy? Vâng, cháu xin giới thiệu: Cháu gọi cô bằng cô tức cô là cô lớn chứ không như ông chú nọ gọi cô bằng cô mà mà cô em! Vậy cô biết cháu là ai chưa?

Tôi cười:

- Cảm ơn cháu! Cô khen cháu có cách giới thiệu dễ yêu về mình mà cũng là an ủi cho tòa báo, cho người cầm bút. Cháu đã đọc Nguyệt San Trái Tim Đức Mẹ số tháng 7/2007 rồi?

- Vâng, cháu là bạn đọc Nguyệt San Trái Tim Đức Mẹ nhưng chỉ đọc ké báo của cô chủ tiệm cháu mua, chứ cháu không có mua. Không những cháu đọc báo số tháng 7/2007 rồi, mà luôn cả số tháng 8/2007 nữa. Đọc số tháng 7 thấy bài "Nếu Tôi Trẻ Lại" cháu đã muốn gọi cô, nhưng còn e ngại. Đọc thêm bài "Thuốc Độc" ở báo tháng 8 là cháu quyết phải gọi cô, chứ chẳng ngại chi nữa hết. Vì thấy cả hai

bày này, cô viết giùm chuyện của người ta mà cháu rút được bài học nên cháu muốn nhờ cô viết giùm chuyện của cô chủ tiệm cháu. Bởi cháu học được bài học bổ ích lắm ở cô chủ tiệm "Nail" của cháu nên muốn "la làng" lên để nhiều người được học, kể cả cô luôn.

Được cháu mở lời tâm sự thế, tôi biết là câu chuyện sẽ thú vị với kéo dài. Tôi xin cháu chờ mấy phút cho mình đi tắt máy vi tính. Tắt xong, tôi trở lại bên điện thoại, cô phấn khởi nói tiếp:

- Cháu bảo đảm trăm phần trăm đây là chuyện của cô chủ tiệm cháu, cháu mới bạo gan ao ước cho nhiều người được biết để học, kể cả cô luôn. Vì cô chủ tiệm cháu đã có dâu có rể rồi, chớ cháu mới hai mươi bốn tuổi đâu làm gì có chuyện hay mà kể để cho ai học.

Coi đó! Thương cháu quá đi! Tôi nói thật lòng mình để cháu thêm phấn khởi:

- Cháu ạ! Không những chuyện của cô chủ cháu, chuyện của cháu, cô vẫn học. Cho nên cháu an tâm đi nhé, không phải rào đón hoặc lo ngại chi hết. Này! Cháu nghe cô nói đây! Cháu bảo cháu mới hai mươi bốn tuổi nên đâu làm gì có chuyện hay để cho ai học, nhưng cô đã nhìn thấy cái hay ở cháu. Đó là cái hay chịu học hỏi và muốn người khác cũng được học hỏi. Nói chung là cái hay của sự khiêm nhường và lòng yêu thương nên đáng quý lắm đấy, cháu ạ. Ngoài ra cô nhắc để cháu nhớ: Thánh Nữ Têrêsa Hài Đồng Giêsu là đời lúc mới hai mươi bốn tuổi. Ngài đã được phong Thánh và được tôn vinh là tiến sĩ của Giáo Hội Chúa vì đã khai sáng nên "Con đường thơ ấu thiêng liêng" để tu đức cũng như để đối nhân xử thế.

Tôi nói thế, đúng là cô thêm phấn khởi, giọng cô reo vui:

- Oii! Thật vậy sao cô? Vậy mà cháu đâu có biết! Thương cô ghê nhen!

Tôi cũng cười vui:

- "Thương" mà đến "ghê" thì cô rầu lắm đó!

- Thì đấy! Cô vừa mới bảo: Cô học ở cháu!

Đến nước này tôi chỉ còn biết cười huề với cháu thôi! Cháu nói tiếp:

- Nói thật với cô, cháu là đứa "bán trời không văn tự" mà cháu tâm phục, khẩu phục cô chủ tiệm "Nail" của cháu thì cô đủ hiểu cô ấy hay đến chừng nào! Lại tiệm của người ta không thầy thợ ra vô cũng giành ăn! Nên "Cãi nhau như mổ bò" là chuyện cơm bữa, chuyện nhỏ! Còn bôi bác nói xấu làm hại thanh danh nhau, hay tố giác, đánh đập, phá xe, tráo hóa chất... hại nhau chỉ vì "Miếng ăn là miếng tòi tàn. Mất đi một miếng thì lộn cái gan lên đầu" quả đáng tởm và tủi hổ lắm, mà vẫn cứ xảy ra luôn! Trong khi tiệm cô chủ cháu trên thuận dưới hòa, sóng yên biển lặng, trong ấm ngoài êm...

- Cho cô hỏi nhé! Cháu làm ở tiệm cô chủ này được bao lâu rồi?

Tôi ngắt lời cô để hỏi thế. Cô cho biết:

- Bốn tháng rồi cô ạ! Mà lương cũng không nhiều, kém hơn mấy chỗ cháu làm trước đó nữa, nhưng cháu lại thích ở làm. Cô ơi, nếu cô biết rằng cháu có bằng hành nghề "Nail" mới được hai mươi lăm tháng mà đã nhảy tới hai mươi ba tiệm, nhưng lại ở làm tiệm này tới bốn tháng là đủ biết cháu chịu cô chủ này dữ lắm! Cho nên cô mà chịu học cách của cô chủ tiệm cháu thì cháu tin chắc ngoài việc tạo an vui cho tiệm cô, cô còn thu phục được nhân tâm nữa!

Tấm lòng và thiện chí của cháu, tôi hiểu. Tuy nhiên tôi thấy phải nêu ý của mình.

- Vấn đề thu phục nhân tâm cũng tùy thôi cháu ạ! Đấy, tỷ như cháu tự nhận biết mình "bán trời không văn tự" tức mình tội lỗi, ngang ngược, khốn nạn... chớ chẳng ra làm sao hết! Cháu có cái tinh thần

tự phê và khiêm hạ thế, nên mới chịu đầu phục, chịu học hỏi khiến cô chủ cháu được thành công trong việc thu phục cháu. Những người khác nhất là thợ "Nail" và thợ "Hair" sẽ không dễ đâu! Vì nếu như họ đã không có cái tinh thần như cháu, còn nặng thói quen đổ lỗi với chề trách... Ngoài ra ông bà mình đã có dạy kiếp con người ta là luôn phải: "Ba chìm bảy nổi chín lênh đênh". Đấy, nhìn vào gia đình "Thánh Gia" thì đủ rõ. Từ Thánh Giuse đến Đức Mẹ, rồi Chúa Giêsu hầu như cứ long đong với hoạn nạn luôn! Cho nên tại cháu mới đến làm ở tiệm cô chủ cháu có bốn tháng thôi, mới thấy là tiệm ấy an vui; chớ nếu cháu làm ở đấy lâu hơn thì đã có thấy xảy chuyện. Thế gian mà cháu, mọi sự an vui đều là tạm bợ. Hôm nay thấy yên ổn đấy, hôm khác sẽ có xảy chuyện.

- Thì vẫn có xảy chuyện luôn đấy chứ! Nhưng lại đâu vào đó. Tất một điều là: an vui. Đây nhé, để cháu kể cô nghe. Cháu...

- Khoan kể! Cháu ơi cô sốt ruột muốn biết cái cách chi của cô chủ tiệm cháu! Nãy giờ cháu đâu đã nói!

Lại một lần nữa tôi ngắt lời cô và đề nghị thế. Vẫn giọng vui tươi và mau mắn, cô nói:

- Thì để cháu kể cô nghe rồi cô sẽ kết luận đấy là cách chi. Sau đó xin cô đặt cho cái tựa bài với chọn số báo nào thích hợp để đăng vì nguyện vọng cháu chỉ có như thế! Cháu đâu được hiểu biết như ông chú nọ mà đặt cái tựa bài hay cái tên cho cái cách! Cô làm ơn đồng ý giùm! Đừng có cắt ngang lời cháu, hỏi khó cháu tội nghiệp! Cháu đã nói cháu là đứa "bán trời không văn tự" nhưng cháu chịu học ở cô chủ này thì cô phải biết cái cách của cô ấy tuyệt hay!

- Vâng! Cháu nói thế thì cô chiều ý cháu! Xin cháu hãy kể, cô nghe. Có thắc mắc thế nào cô cũng ráng "nhịn", không ngắt ý cháu để hỏi

han chi hết!

Tôi đáp vậy, tiếng cô cười vui bên đầy dây và cô bắt đầu kể...

... Cháu lớn lên ở đồng ruộng, mà nơi khỉ ho cò gáy "hóc bà tó" quê mùa lắm! Ban ngày hầu như mọi người đều đi chân đất, tối tới thì đập đập hai chân vào nhau để lên giường ngủ. Đánh răng thì đánh bằng nước lã hay nước muối. Muốn "diện" cho răng trắng thì đánh bằng sớ cao tức bằng vỏ của trái cao để ăn trầu, muốn tóc bóng đẹp thì xức dầu dừa... Mấy cô gái dậy thì được "nổi ngực" đều phải lo "nịch" cho xẹp xuống, kéo mấy bà già trầu trong làng trong xóm máng là "con đĩ thúì để cái vú tưng tưng mà đi..."

Tôi nhìn đồng hồ thấy gần 11 giờ đêm, lại nghe cô kể mà... hời ôi! Chuyện títt mù đầu của quê làng cô, nào phải chuyện của cô chủ tiệm cô! Trong khi cô bảo cô sẽ kể về cái cách chi đó thật hay của cô chủ nên tôi cũng sốt ruột được biết... Nhưng thôi, mở miệng sợ cô... rầy! Với lại tôi cũng đã trót hứa... nên tự khuyên mình hãy nhẫn nại nghe cô kể! Vì có thể cô thấy phải cần "giờ trang sử" của đời cô là đứa "bán trời không văn tự" nhưng đã được cô chủ cảm hóa...

Bên đầu dây, cô vẫn giọng vui tươi phấn khởi kể thao thao...

... Trong cái làng "hóc bà tó" quê mùa đó của cháu, có một chị nọ được người quen giới thiệu cho lên thành phố ở đợ. Mỗi lần chị về thăm nhà, ăn mặc bảnh bao, chân đi dép thấy ham ghê! Rồi chị ấy được lấy chồng ở trên thành phố và sắp đẻ con nên má chị muốn kiếm đứa ở cho chị. Lúc đó cháu được mười bốn tuổi và má chị chọn cháu, cháu mừng ghê, nhưng ba má cháu không vui. Ba má muốn cháu ở nhà để năm cháu mười sáu tuổi sẽ gả cho anh nọ trong làng, vì hai gia đình đã nghéo tay thề hứa sao đó từ lúc bọn cháu chưa chào đời. Cháu đâu có cảm tình với anh đó mà lấy! Hơn nữa cháu

muốn thoát cái đời chân lấm tay bùn ở nhà quê, quyết phải ra thành phố nên xem đây là dịp. Cuối cùng ba má cháu chịu cho cháu đi... Chị ấy nằm để, cháu thì lo các việc trong nhà từ giặt quần áo, lau dọn, nấu ăn... Nói thật cô thương, thấy anh chồng chị ấy có vẻ muốn cháu, cháu đặt điều kiện thách với anh là nếu không chê cháu nhỏ thì cháu cho, nhưng phải cho tiền cháu để cháu uốn mái tóc quần dợt sóng, với mua đôi giày và sắm ba bộ đồ mới. Anh ấy chịu và cháu cho anh. Cho một lần rồi hai lần và đến bao nhiêu lần cháu cũng không nhớ. Cho tới đúng một năm sau thì chị ấy bắt gặp, vừa đuổi cháu đi vừa bắn tin về quê, làm ba má cháu xấu hổ từ cháu, cấm cháu không được về làng. Đương nhiên cháu đâu có thích chui rúc về dưới làng quê để sống mà cấm. Một năm ở thành phố đủ cho cháu quen nhiều người trong khu phố, trong chợ... nên họ giới thiệu cháu đi ở những chỗ khác, để coi ông già bà lão. Và coi bà lão thì cháu cho con trai bà chơi cháu, còn ông lão thì cháu cho ông sờ soạng cháu để cho cháu tiền vì cháu muốn có tiền sắm nữ trang, áo quần, các thứ "diện" bằng thích. Bởi cháu thấy mình đâu có bị mất mát gì còn được lợi. Cháu đâu đã có kinh nguyệt nên đâu phải sợ chi chuyện bầu bì. Nhưng, đến khi cháu được mười sáu tuổi thì cháu có và bị dính bầu. Cháu vô bệnh viện sản xin phá thai thì gặp một bà hiền lành lắm, khuyên cháu đừng phá, hãy về ở với bà để bà lo cho. Cháu về với bà mới biết bà là bà sơ! Bà sơ với nhóm thiện nguyện của bà cũng đang giúp cho mười chị em bạn gái nữa, bị dính bầu như cháu. Có người đẻ xong thì ở lại giúp bà sơ, coi đám trẻ. Cháu đẻ được đứa con gái thì bỏ nó đấy, trốn đi. Nữ trang cháu có, cháu bán một ít để đi học nghề làm tay chân nước, rồi sắm đồ nghề và xin vào làm trong một tiệm tóc. Tại đây cháu quen được anh Việt kiều

lớn gấp đôi tuổi cháu. Anh ấy thật lòng yêu cháu và đưa cháu qua Mỹ đã bốn năm nay. Hiện chúng cháu có một bé trai cũng đã bốn tuổi vì đến Mỹ chỉ vài tháng thì cháu sinh bé...

Nghe đến đây tôi... thở phào! Thì ra trang sử đời cô tự nhận mình "bán trời không bán tự" ở những ngày trẻ dại coi như tạm kết thúc mà kết thúc... vui. Tôi phần khởi nghe cô vẫn đang kể thao thao... ... Tiếng Anh cháu nói không giỏi nhưng cháu làm "Nail" giỏi nên muốn mình phải "hót" được nhiều tiền. Mà tức ghê! Cháu đi tiệm "Nail" nào cũng bị thợ cũ đĩ với bị chủ đĩ vì coi thường cháu đã dờ tiếng Anh lại tay nghề mới! Nói thật cô thương, đời cháu là cuộc đời vô đạo vì quê cháu Chùa còn chưa có nói chi có Nhà Thờ! Gặp bà sơ cứu vớt đời mình thoát cảnh phá thai giết chết đứa con nhưng cháu lúc ấy vẫn chưa biết thương con mình đâu, mà cảm tình với đạo Chúa thì lại lại lảng ở cháu, qua hình ảnh dịu hiền, tốt bụng của bà sơ. Vậy mà lẫn lộn vô nghề "Nail" gặp từ chủ đến thợ "Nail" có đạo Chúa nhưng họ giành ăn, gian dối, tham lam còn hơn người vô đạo là cháu, khiến cháu hầu như không còn chút cảm tình nào với đạo Chúa! Cái hôm cháu gọi đến cô chủ này để xin việc, cháu đã lo hỏi trước tiên là cô ấy có đạo Chúa không? Cô ấy bảo có, cháu đã toan tính rút lui. Mà thấy cô ấy hứa bao lương, đồng lương cũng tương đối nên cháu mới tới làm. Định sẽ làm tạm để kiếm được chỗ khác là đi. Không ngờ ngày đầu tiên đến, cháu thấy cô ấy sao quá hiền lành! Khách cứ để cho ba người thợ làm và như cô bị ba người thợ này ăn hiếp! Vì khách vô dư, cứ thấy ba người thợ đẩy khách đi! Trong khi bao lương cho cháu lẽ ra cô phải giữ khách lại đưa cháu làm để cô không bị lỗ. Thú thật cháu vừa xót vừa tức anh ách trước cảnh ba người thợ kết với nhau đẩy khách đi mà cô chủ thản nhiên

chẳng nói chi, còn rữ cháu vô phòng đóng cửa lại; lần chuối đọc kinh. Cháu không biết lần chuối đọc kinh và hoàn toàn đâu có muốn. Nhưng, thương cô chủ, cháu đành phải theo vô phòng với hơn nữa cũng lo bị đuối vì cô bao lương cháu... Cô ấy cũng không đòi hỏi cháu phải đọc kinh, lần chuối mà chỉ nói là cần được cháu ngồi đó, để cùng hiệp ý với cô thì điều cô cầu xin để được Chúa nhận lời. Cháu không hỏi cô cầu xin điều chi chỉ biết là cô cầu xin cách say đắm lắm! Thấy vậy cháu lại tự ý xin cho cháu có khách làm để cô đừng bị lố vì bao lương cháu, và cũng xin cho có khách để cô làm. Chỉ sau hai mươi phút thì xong và rồi mừng ghê cả cháu và cô chủ đều có khách làm lai rai suốt! Hôm sau, rồi luôn hôm sau nữa, cứ thế mỗi ngày cháu theo cô vào phòng đóng cửa lại, ngồi yên trong ấy khoảng hai mươi phút với cô, để nhìn cô lần chuối, nghe cô đọc kinh mà đọc cách đắm say, rồi cô thỉnh lạng xin chi không biết; nhưng cháu thì xin cho cả cô với cháu đều có khách làm. Mà đúng, khách sau đó cứ vô cho cả hai cô cháu được làm vì ba người kia đã có khách của họ. Theo được mười hôm thì kinh nào cô chủ đọc, cháu cũng đều thuộc nên cháu đọc theo. Rồi cô cho cháu xâu chuối, cháu cũng biết cách lần chuối. Đến ngày thứ mười lăm thì cô chủ hoan hỷ cám ơn cháu, bảo rằng:

- Cháu thấy đó! Bây giờ cháu sung sướng được ở đây làm với cô rồi phải không? Nhớ hôm cháu vô, cô biết cháu có ít nhiều bất mãn và cũng biết tâm lý ba người thợ của mình thấy thợ mới vô thì sợ bị mất phần dù rằng làm không hết khách! Thêm nữa tiệm lúc ấy cũng đang có vấn đề vì anh thợ đàn ông duy nhất đó, vợ anh ta mới bị mổ cắt bỏ tử cung hãy nằm bệnh ở nhà mà anh ta lại xoay qua tán tỉnh cô thợ trong tiệm vốn đã bị chồng bỏ lâu năm. Rồi thấy cả hai anh chị có

tình ý với nhau nên cô lo anh ta sẽ làm cái chuyện lỗi đạo! Cho anh ta nghỉ việc thì quá dễ. Nhưng, làm sao để cả hai người cùng thấy được vấn đề lỗi đạo để đừng tiếp tục tìm đến với nhau mới là nên... Cô cũng vốn biết chỉ có Chúa mới thay đổi được lòng người và vững tin ở lời Chúa dạy: "Nơi nào có hai người hợp lại vì danh Chúa để cầu xin là được Chúa nhận lời". Cô mới đăng báo cần thợ. Chuyện lỗi là vì phải bao lương thợ, cô không lo vì tín thác đã có Chúa lo, mà cô muốn có người để cùng hiệp ý cầu xin... Nay thì thấy cô thợ không còn tình ý với anh thợ nữa, vì cô mới được quen với một anh chàng đã chết vợ và đặt yêu cầu của cô hơn. Rồi nhờ hai người không kết với nhau nữa, nên khách vô không đẩy đi để dành cho nhau, mà đưa cho cháu làm. Và cô thợ kia cũng thế, đưa khách cháu làm chớ chẳng đẩy đi...

Cô kết luận:

- Đấy, cái cách của cô chủ cháu là như vậy đó! Nếu cô viết, xin cô đặt tên xem cái tựa bài là gì. Cũng xin thú thật với cô, lúc đó cháu cũng có ý định bỏ quách ông xã cháu cho rồi. Vì qua đây mới biết ảnh nghèo rớt, nghề ngỗng chẳng ra làm sao! Thế nhưng bây giờ cháu thấy thương ảnh nhiều với biết ơn ảnh nữa! Cháu sẽ không bao giờ phụ tình ảnh. Cũng như cháu đã biết nghĩ lại, thương con gái cháu và nhất định sẽ tìm dịp đón nó qua với đền ơn bà sơ...

Tôi cho cháu biết sẽ đặt tên bài viết là CẦU NGUYỆN. Bởi cách đây, đạo Chúa gọi là CẦU NGUYỆN. Có nhiều hình thức CẦU NGUYỆN mà hình thức thường thấy là đọc kinh với lần chuỗi Mân Côi. Bài viết sẽ đăng vào báo Mẹ số tháng 9-10 và được hợp với chủ đề của số báo nữa: Tháng Mân Côi Đức Mẹ. Đức Mẹ luôn thiế tha mời gọi mọi người cầu nguyện. Cầu nguyện bằng trái tim.

Tôi cũng hỏi cháu đã xin ý cô chủ chưa và cô ấy có ngại gì không?
Cháu cho biết chính cô chủ đã mất bao nhiêu là thời gian gọi lòng
vòng xin cho được số điện thoại tôi, để đưa cho cháu...

*Kính thưa quý bạn đọc nhất là những bạn đọc đang điều hành cơ sở
thương mại dù lớn, dù nhỏ. Tôi xin làm chứng cho việc ở chỗ làm ăn
mà có ít lắm hai người cùng họp lại CẦU NGUYỆN vài mươi phút mỗi
ngày. Tiệm tôi đấy, từ vài tháng nay được cô bạn làm mới, cứ ngày
ngày rủ tôi cùng cầu nguyện khoảng vài mươi phút. Ôi! Ơn Chúa, Mẹ,
Thánh Cả thương ban, thầy thợ chúng tôi sống với nhau an bình, vui
vẻ thay!*

Hoàng Thị Đáo Tiệp

Hoàng Thị Đáo Tiệp

Đi Lễ

Tháng Sáu: tháng Giáo Hội đặc biệt kính Thánh Tâm Chúa và Khiết Tâm Mẹ. Trung tâm của việc biệt kính là Thánh Lễ. Được điểm phúc cộng tác hàng tháng trên báo Mẹ nên nhân tháng biệt kính Thánh Tâm Chúa và Khiết Tâm Mẹ, tôi xin tỏ bày quanh việc mình ĐI LỄ. Với tôi, việc mình được ĐI LỄ quả là một HỒNG ÂN vô giá Chúa thương ban. Nhất là hoàn cảnh tôi không được sinh ra trong một gia đình có đạo, lại được lớn lên ở quê làng Hương Mỹ tỉnh Bến Tre: nơi mà cho đến bây giờ vẫn chưa có nhà thờ và số người biết Chúa có thể chưa đếm đủ trên các đầu ngón tay! Tuy nhiên, tôi vẫn được ĐI LỄ coi như khá sớm.

Câu chuyện tôi ĐI LỄ thì như thế này...

Khởi đầu của việc tôi ĐI LỄ là ... đi theo: hết theo người có đạo ĐI LỄ thì theo chồng ĐI LỄ.

Tôi vẫn nhớ như in: kỷ niệm buổi đầu tiên mình theo người có đạo ĐI LỄ ... Ấy là vào năm tôi học lớp Đệ Thất (tức lớp 6 bây giờ) thì được lên trường huyện ở Mỏ Cày trọ học nhà người bà con: chị ruột của bà ngoại tôi. Bà cạo đầu, ăn chay trường, sáng tối tụng kinh gõ mõ

nhưng người con gái của bà mà tôi gọi là Dì Sáu lại theo đạo Chúa. Nơi đây lại có nhà thờ và ngày ngày đi học tôi vẫn đi ngang qua, nên một hôm thấy Dì Sáu ĐI LỄ, tôi xin được theo đi. (Chỉ là theo đi cho biết thôi, vì tuổi còn bé nhưng tôi hay thích theo người lớn đến nơi thờ phượng. Như lúc ở làng Hương Mỹ có Chùa, tôi vẫn có theo người lớn đi Chùa, dù ông bà Ngoại nuôi tôi chẳng bao giờ đi Chùa. Ngoại tôi đạo thờ cúng ông bà). Ôi! Lần đầu tiên bước chân vô nhà thờ bắt gặp cái dáng của một người đàn ông "xấu xí" (xin những tâm hồn đạo đức khoan bắt lỗi oan cho bé Đáo Tiệp hồi này, vì bé đâu biết Chúa là ai, mắt bé lại quen nhìn tượng ông Phật Thích Ca tuyệt đẹp trong thế ngoài thiên) bị máu me đầy mình, đã óm lòi xương mà chẳng có đủ quần áo mặc và còn phải bị nằm chết trên hai khúc cây đặt treó ... khiến tôi xúc động chưa từng có! Vì thấy "ông này" như đã quen thân với mình từ đời kiếp nào đâu! Thế là với trí óc ngây thơ của một đứa trẻ vốn nặng bầu tâm sự (thấy người ta có cha có mẹ mà mình thì không! Mình có ông bà Ngoại nhưng lại là bà Ngoại ghẻ. Thêm nữa ám ảnh của những lời người lớn bảo rằng tại tôi xấu xí óm nhom óm nhách thấy ghê nên ba má mới không nuôi ...), tôi nghĩ lập tức rằng bởi tại "ông này" xấu xí óm nhom óm nhách nên ba má "ổng" mới không thương, bỏ mặc cho rách rưới tòi tàn! "Ổng" lại bị ai ức hiếp và hành hạ đến đổ máu thế, hay tự mình rủi ro vấp té lên khúc cây đến phải chết mà ba má chẳng có hay để cứu ... nên tôi thấy "tội nghiệp" ông lắm, và càng thấy giữa ông với mình có sự gần gũi khôn cùng! Vì tôi cũng đã nhiều lần bị ăn hiếp nhưng ba má tôi đâu có hay biết để bênh; tôi từng bị vấp té trên khúc cây bắc qua mương dừa của vườn nhà ngoại đến đổ máu và đau tức chết giấc mà cũng chẳng có ai hay để cứu, lại chẳng dám nói cho ngoại biết để

lo chữa trị. Vì sợ nói, rồi bị đánh đòn (Khổ! Tuổi con nít sao mà đại thế!). Nhưng may là tôi vẫn được lành, được sống ... Cho nên tôi đã ứa nước mắt thương ông và cũng thương mình luôn! Tôi đã đến trước tượng ông, xúc động thưa:

- Con thấy con cũng giống ông lắm! Hồng biết ông có thương con không, chớ con thấy ông là con thương liền. Con hứa nếu sau này hễ con theo đạo của ông là con chỉ có muốn an ủi ông, chớ không bao giờ con làm điều chi cho ông phải bị khổ thêm nữa đâu ...

Đến tuổi trưởng thành, tôi lập gia đình, ông xã có đạo, tôi được vào đạo và theo anh ĐI LỄ. Ông xã tôi chỉ có ĐI LỄ mỗi Chúa Nhật và hằng năm đi thêm một lễ nữa là lễ Giáng Sinh, thỉnh đôi khi có ai mời đi đám cưới, hoặc phải đi đám ma ... thì mới đi thêm lễ ấy ... nên tôi vẫn chỉ có ĐI LỄ theo đúng số lần anh ĐI LỄ. (Cũng do tại ... đi theo! Chớ chưa biết ý thức là đi cho mình!)

Tuy nhiên kỷ niệm của buổi ĐI LỄ đầu tiên trong đời thấy Chúa rồi thương Chúa, yêu Chúa cứ đóng ấn mãi trong tôi và thêm biết Chúa quá yêu mình đến phải bỏ trời cao xuống làm người nhân thế hy sinh mạng sống để đem ơn cứu độ ... nên tôi vẫn hay có tự mình tạt vô nhà thờ luôn, để được gặp gỡ Chúa yêu, cũng như để cầu xin khẩn nguyện. Những lần tạt vô như vậy, nếu thấy sắp có Thánh Lễ mà mình không phải vội về, tôi mới ở lại tham dự (hồi này tôi chưa biết yêu Thánh Lễ! Khổ! Yêu Chúa thì có mà yêu Thánh Lễ thì chưa!!!)

Lúc tôi vào cuộc đời làm mẹ thì tình thương con cùng những nỗi bất an, lo lắng khi con đau yếu và trước bao vấn đề của cuộc sống ... tôi mới bắt đầu biết tự mình ĐI LỄ thêm vào các ngày thường, dù chỉ thỉnh đôi khi. Sau 30-4-1975 được ba má từ Hà Nội vào thăm và nghe ba má giải thích tỏ tường lý do gửi tôi ở lại miền Nam nhờ ông

bà ngoại nuôi: chỉ vì hoàn cảnh lúc đó phải đi tập kết ra miền Bắc và đi đường biển, mà tôi mới vừa qua được trận ốm đau dai dẳng đến thừa chết thiếu sống nên sợ mang theo sẽ chết dọc đường ... Ôi lời giải thích giúp tôi không những hết tủi thân, hết nghĩ sai về ba má mà còn nhận ra: đây chính là ơn Chúa ưu ái thương ban cho mình để mình được biết Chúa, yêu Chúa và tái sinh làm con cái Chúa (chớ tôi mà không xảy cơn đau yếu đến thừa chết thiếu sống ấy khiến ba má chẳng dám mang theo, thì tuổi thơ của một đứa trẻ trong gia đình cán bộ đảng viên cộng sản được cha mẹ thương yêu nâng giắc, chăm sóc đủ đầy, dễ chi có dịp bước chân đến giáo đường. Hoặc nếu có dịp, chắc chi biết thương cảm Chúa và yêu Chúa. Hay khi đến tuổi trưởng thành lấy được chồng có đạo, chắc chi chịu theo đạo, chịu ĐI LỄ nhất là ĐI LỄ tự mình ...). Và một khi đã hiểu là ơn Chúa ưu ái thương ban, tôi luôn tranh thủ ĐI LỄ các ngày thường khi có dịp, để tạ ơn Chúa yêu. Với cũng để an ủi Chúa yêu nhất là từ lúc tôi được qua Mỹ, tôi thấy ở Mỹ và nhà thờ Mỹ vào các ngày thường người ta ĐI LỄ thưa thớt lắm, tôi sợ Chúa buồn. Ngoài ra còn có một lý do khiến cho tôi ham thích ĐI LỄ ấy là nguồn bình an mình cảm nhận được sau mỗi Thánh Lễ nếu phải lúc mình có vấn đề buồn sầu, lo nghĩ; cũng như hương vị ngọt ngào của Mình Thánh Chúa mình rước vào không có ngôn từ nào diễn tả cho hết được nếu như đúng cái lúc mình rước lễ mà sự hồi cải và lòng thiết tha khao khát "chạm" được Chúa yêu ... (Đây cũng là lúc tôi biết yêu Thánh Lễ và tin tưởng Chúa ngự thật trong Mình Thánh. Thú thật có những hôm ĐI LỄ tôi ao ước được Chúa cho tôi rước Mình Thánh mà cha dâng lễ thì y như rằng Chúa nghe, Chúa cho. Vì tôi lên rước lễ được rước miếng Mình Thánh lớn bẻ làm tư. Và ôi Mình Thánh chạm vào lưỡi, hương

thơm và vị ngọt ngào sao!)

Và rồi tôi được ông xã chiều mình đi thêm lễ các ngày thường.

Nhưng, anh chỉ đi được một thời gian là thôi. Anh bảo anh thật sự không có thích. Thì vâng, tôi chỉ biết cầu xin cho anh đến một lúc nào đó sẽ thấy thích. Bởi vậy hiện nay việc tôi ĐI LỄ không còn là ... đi theo nữa, mà đi cho mình nên ông xã bỏ cuộc, tôi vẫn cứ đi. Vì ĐI LỄ cho mình nên tôi xem việc mình ĐI LỄ chính là ĐI HỌC. Vâng, tôi ĐI LỄ để HỌC cho tôi: HỌC biết Chúa, biết mình. Biết Chúa để tình tôi yêu Chúa được thiết tha hơn, nồng nhiệt hơn, bền bỉ hơn. Biết mình để tôi tự hạ thấp sâu hơn và dốc một lòng quyết phải cố mà chữa sai sửa lỗi.

Nhờ xem là ĐI HỌC nên tôi chăm chút, siêng năng ĐI LỄ mỗi ngày và cũng phải lo tìm hiểu trước các đoạn Phúc Âm sẽ được đọc trong Thánh Lễ (như thể tuổi ấu thời mình đi học phải làm bài, học bài với phải chăm chút, siêng năng không bỏ buổi nào ... để kiếm tương lai, chỗ đứng với đời). Tôi ĐI LỄ để HỌC lời Chúa vì: "Người ta sống không nguyên bởi bánh nhưng bởi mọi lời do miệng Thiên Chúa phán ra" (Mt 4:4) và cũng vì đã tới lúc tôi hiểu chín rõ mười cái tương lai, chỗ đứng với đời mà mình đã dày công gầy dựng từ buổi thiếu thời đến giờ, vẫn đâu có mang lại cho mình sự bình an và hạnh phúc như mình mong muốn. Trong khi chung cục của đời người là phải: "Bỏ thế gian mà về cùng Cha" (Ga 16:28). Cho nên ngày ngày chăm chút ĐI LỄ để HỌC lời Chúa, tôi tin tưởng mình cũng sẽ mỗi ngày bỏ được mỗi chút thế gian vốn đã đóng đô nặng trĩu trong con người mình suốt bằng ấy năm của cuộc sống để: "Tìm kiếm những sự cao siêu trên trời, nơi Đức Kitô đang ngự bên hữu Thiên Chúa" (Cl 3:1) Xin đơn cử chỉ một vài lời Chúa thôi, mà tôi HỌC được cách giữ bỏ

thế gian nhân ĐI LỄ mỗi ngày.

Tỷ như lời Chúa trong Thánh Lễ hôm thứ Tư 23-4-2008: "Nếu các con ở trong Thầy, và lời Thầy ở trong các con, thì các con muốn gì, cứ xin, và sẽ được" (Ga 15:7). Tôi thấy mình đang có muốn điều này điều nọ chính đáng lắm và đã nài xin đến khan tiếng khản hơi mà Chúa vẫn đâu cho ... nên HỌC được lời dạy này, tôi hiểu là mình phải cần từ bỏ cái tôi thêm nữa cho tâm sáng lòng trong thì xin mới được. Mình xin chưa được là lỗi ở mình vì mình thấy là theo Chúa đấy, nhưng thật sự đâu đã "đóng đô" hẳn trong Chúa và làm theo ý Chúa. Đồng thời tôi cũng đối chiếu với cái "hiện trường" bị tàn phá tan hoang của cả mấy dãy băng ghế ở nhà thờ Mỹ: Saint John Vianney tôi đang tham dự Thánh Lễ. Vì hôm 10-2-2008 khoảng 10 giờ đêm, ngôi giáo đường này bị một ông "xổng" ở trong tù ra, lấy chiếc xe truck ủi thẳng vô cửa chính rồi xông vào bên trong đánh sập bao dãy băng ghế. Suốt từ đó đến nay Cha Con trong cả nhà thờ phải tốn bao sức lực, tiền bạc mà những dãy băng ghế vẫn đâu đã xong. Lý do ông tàn phá chỉ vì ông cầu xin điều ông muốn mà không thấy được Chúa cho nên ông giận Chúa ... Ôi tôi ước giá như có ông ĐI LỄ lúc này để được HỌC lời này Chúa dạy.

Hoặc như lời Chúa trong Thánh Lễ Chúa Nhật VI Phục Sinh: 27-4-2008 mới hôm qua: "Thà chịu khổ vì làm việc lành, nếu đó là ý Thiên Chúa, còn hơn là vì làm điều gian ác" (1 Pr 3:17). Tôi đang có nỗi khổ tâm là mình đại và buồn buồn cô bạn nên muốn sẽ phải trách cô đôi điều vì thấy mình đã vì thương cô nên hy sinh, chịu thiệt mà cô lại bất ngờ thay đổi, đặt mình vào hoàn cảnh phải "ngồi trên đồng lửa"! HỌC được lời dạy này, tôi hiểu là mình phải nên từ bỏ cái tôi của mình thêm nữa đi, để mở lòng ra mà thông cảm với hoàn cảnh của

cô, chớ đừng nên trách phiền gì hết. Cũng như đối chiếu với cảnh "hiện trường" của mấy dãy băng ghế nhà thờ bị tàn phá nát tan, tôi ước giá như ông này xin chưa được vẫn cứ nhẫn nhục đợi chờ, có phải hơn là giận lên tàn phá?! Cũng như tôi ước giá như ông có ĐI LỄ hôm nay để HỌC được lời này ...

Và ôi tôi ước ... giá như ông xã mình cùng ĐI LỄ để quăng ngày bóng xế không những mình ĐI HỌC đỡ bị lẻ loi mà cuộc sống của "hai con khỉ già" cũng sẽ đỡ được cảnh quạnh hiu, cảnh "trống đánh xuôi kèn thổi ngược"...

Tôi cũng ước và ước thiết tha cho hết thảy những người vợ yêu chuộng việc ĐI LỄ đều được đức lang quân đi cùng. Vì tôi vốn biết quý ông – trừ ông cha, ông trùm, ông thầy dạy giáo lý – thì trong việc ĐI LỄ nhất là ĐI LỄ mỗi ngày, thường hay có bị ... cứng lòng!

California 28-4-2008

Hoàng Thị Đáo Tiệp

Mất nhà

Lần đầu tiên trong suốt bao năm "ôm" cái tiệm làm tóc làm móng cho khách (tiệm Hair & Nail), tôi mới được gặp một bà khách mà lúc đồng hồ ở tiệm thấy đúng ba giờ chiều thì mặc cho tôi đang phục vụ bà: bà thản nhiên lấy ra xâu chuỗi Mân Côi và cứ thế chìm đắm trong kinh nguyện...

Bà lần chuỗi lúc ba giờ chiều là tôi hiểu: lần chuỗi kinh "Kính Lòng Thương Xót Chúa".

Bà có vẻ như người Ý lai Mẽ. Tóc muối tiêu mà muối nhiều hơn tiêu dù nét mặt và dáng dấp bà chỉ độ năm mươi tuổi là cùng.

Đây cũng là lần đầu tiên bà tới tiệm tôi. Do bà thích kiểu tóc tôi cắt cho bà bạn cùng đi nhà thờ với bà nên bà ấy giới thiệu bà đến.

Trước khi đến, bà có gọi làm hẹn, muốn sau ba giờ rưỡi chiều. Tôi xin bà nếu muốn vậy, hãy chờ hôm sau vì hôm nay tôi có hẹn với bác sĩ lúc ba giờ rưỡi nên khoảng ba giờ hai mươi là tôi phải đi. Bà gọi lúc sáng sớm nên tôi cũng thành thật cho biết ngoài giờ đã hẹn đi bác sĩ thì trong suốt cả ngày: tôi chưa được người khách nào hẹn hết! Xin bà có thể đến ngay nếu muốn hoặc bất cứ giờ nào khác. Bà

bảo không đến sớm được và hỏi tôi: cắt kiểu tóc giống như bà bạn ấy, với thêm gội đầu và sấy mất khoảng bao nhiêu phút? Tôi nói khoảng hai mươi phút. Bà cho biết sẽ đến lúc hai giờ hai mươi lăm, được không? Tôi đáp "yes" với vẻ thật "happy" cho bà an tâm (cũng là "happy" cho tôi luôn, vì đang... ế ẩm!). Bà bảo thêm: hãy nhớ đúng hẹn cho bà chứ không được trễ và bà phải rời tiệm trước ba giờ. Tôi lại khẳng định "yes" để bà thật an lòng và còn cho biết: đâu có may mắn được đắt khách, nhất định tôi vẫn lo thu xếp để vài ba phút trước giờ bà hẹn, tôi chỉ có "ngồi chơi xơi nước" đợi bà thôi... Thế nhưng, mãi tới hai giờ năm mươi bà mới đến: vì bị lạc đường! Bây giờ tôi mới hiểu hóa ra bà tính toán giờ hẹn, giờ rời tiệm phải như vậy, là do muốn dành khoảng thời gian chỉ có chừng dăm phút, mười phút ngắn ngủi trong ngày vào đúng ba giờ chiều - Giờ Chúa Giêsu trút hơi thở trên Thánh Giá - để bà được ở thinh lặng với Chúa trong kinh nguyện: đọc chuỗi Kinh Kính Lòng Thương Xót Chúa... Và hiểu được vậy, tôi không khỏi tự trách mình! Vì cùng có đạo mà bà nhiệt thành với Chúa đáng quý thay, còn tôi ôi nhạt nhẽo đáng buồn! Tôi chỉ có hay lần chuỗi Kinh Kính Lòng Thương Xót Chúa lúc ba giờ chiều của ngày Thứ Sáu thôi, chứ các ngày khác tôi chẳng chú tâm! Và vì chẳng chú tâm nên tôi hời hợt, vô tình khi lấy hẹn (đâu có nhạy bén nghĩ ra việc bà muốn tránh có mặt trong tiệm lúc ba giờ để được ở thinh lặng với Chúa; cũng đâu có thấy nhu cầu nên hỏi han tìm hiểu xem tại sao bà muốn hẹn ở khoảng thời gian như vậy, để nếu được bà cho biết thì tôi sẽ gọi đến văn phòng bác sĩ mình xin dời giờ hẹn hoặc sớm hơn hoặc muộn hơn, bởi lúc đó tôi đâu đã có khách nào hẹn trong ngày...)! Lại chưa có bao giờ tôi dám ngang nhiên chìm đắm trong kinh nguyện (tức tuyên xưng đức tin, đức cậy, đức

mến của mình) mà không đúng nơi phải chỗ, nhất là trước mặt người lạ và ở chỗ làm ăn... vì ngại những lời tiếng nọ kia: cho rằng mình bệnh hoạn hoặc mĩa mai...! Thế nhưng, hình ảnh của bà khách chưa một lần quen biết này - hiện đang ngồi trước khung kính và trên chiếc ghế tôi làm tóc cho - tay cứ lần chuối và mắt nhắm nghiền... chẳng "care" gì đến tôi (cũng như mặc kệ mọi người trong tiệm muốn nghĩ sao thì nghĩ) lại khiến tôi đã biết tự trách mình còn kính yêu nể phục bà thay!

Để biểu lộ sự đồng tình với bà, tôi đi vặn nhỏ ti-vi xuống, rồi mới trở lại bên ghế tóc. Nhắm thấy hãy còn kịp giờ, tôi cũng muốn theo bà lần chuối kinh nhưng thú thật tôi vẫn chưa thoát được bao nỗi ngại...! Thôi thì hãy chờ thời gian vậy! Và chính vì thế tôi thấy nể bà này lắm! Tôi lo cắt tóc cho bà và cắt đầu đã xong thì bà đã lần chuối xong. Bà mở mắt, vừa cắt xâu chuối vừa nhoẻn nụ cười dễ mến và thốt lời cảm ơn tôi đã vặn nhỏ ti-vi. Tôi xin bà chớ có cảm ơn mình, chính tôi phải cảm ơn bà mới đúng. Vì nhờ được bà đến tiệm và chứng kiến cảnh bà chìm đắm trong việc lần chuối Kinh Kính Lòng Thương Xót Chúa lúc ba giờ chiều, mà ngày thường chớ không phải ngày Thứ Sáu nên giúp tôi thức tỉnh nhiều nỗi lắm! Tôi cũng tâm sự việc mình chỉ có thói quen lần chuối kinh ấy lúc ba giờ chiều của ngày Thứ Sáu thôi. Lại chỉ mới bắt đầu được có mấy năm nay và hể bạn khách hoặc phải việc là đâu giữ được! Còn bà, đã ngày thường chớ chẳng phải ngày Thứ Sáu, lại giữ được như thế ắt là đã thành nếp từ bao giờ, thật đáng ngưỡng mộ thay!

Bà bảo tôi chớ có bé cái nhâm! Trước đây bà khô đạo lắm! Đến Thánh Lễ ngày Chúa Nhật bà còn lúc đi lúc không, nói chi biết đến lần chuối Kinh Kính Lòng Thương Xót Chúa! Chỉ có mới gần một

năm nay đầy thôi! Do bị mất đi ngôi nhà duy nhất bà tậu được trong đời, bà mới biết quay về với Chúa để thường xuyên tham dự Thánh Lễ và không chỉ ba giờ chiều, cả đến ba giờ sáng của mỗi ngày: bà đều nồng nhiệt dâng lên Chúa: chuỗi Kinh Kính Lòng Thương Xót Chúa.

Chỉ vì "Mất Nhà" ư?! Ôi! Có sự chuyển đổi tuyệt vời thế ư? Tôi xin bà nói rõ thêm để mình được hiểu. Và đây, câu chuyện bà kể...

... Bà là người con duy nhất của bố mẹ mình. Lúc mẹ mới sinh bà thì trong thời gian còn ở cữ, bố ngoại tình bị mẹ bắt quả tang nên tha hồ bố năn nỉ, mẹ dứt khoát ly dị và bế bà theo. Vì bị bố phản bội nên cuộc đời của mẹ kể từ đấy không còn tin tưởng vào người đàn ông nào nữa để tiến tới hôn nhân. Hễ thích thích ai, mẹ đến ở với người ta và chán thì chia tay. Ấn tượng của tuổi thơ bà là hai mẹ con cứ đời chỗ ở liên tục chớ chưa bao giờ được yên nơi ổn chỗ. Do đó dù chỉ là một cô bé mới có tám, chín tuổi nhưng bà đã biết khát khao mơ ước cho mình có được ngôi nhà...

Năm mười tám tuổi, bà lập gia đình với người bạn trai cùng lớp mà cả hai đều tay trắng và tha thiết yêu thương nhau. Dù đồng lương hai vợ chồng kiếm được thật khiêm nhường, nhưng vẫn chắt chiu dành dụm, quyết phải tậu ngôi nhà, mới sẽ tính chuyện sinh con. Vì chưa có con nên bà làm trong tiệm bánh có bao nhiêu giờ phụ trội đều xin làm tất. Còn chồng làm về điện lạnh nên sau giờ làm việc hoặc cuối tuần cứ đi sửa ti-vi, tủ lạnh... để kiếm thêm. Ròng rã suốt tám năm, hai vợ chồng đã để dành được khá tiền và đang tính chuyện mua nhà thì đúng một cái: bà phát hiện bao nhiêu tiền trong trương mục đã bị chồng lấy ra đánh bạc thua sạch! Đã vậy chồng còn mượn thêm của bố mẹ anh em kể năm nghìn, người ba nghìn... nói rằng để

góp vào cho đủ số tiền ước ao muốn trả trước là ba mươi phần trăm khi mua nhà, thì nợ trả hàng tháng sẽ được giảm đi đỡ phải lo...

nhưng kỳ thật là đem đánh bạc luôn! Ôi! Chồng bà bài bạc đồ đốn đến như vậy là cùng! Bà khinh bỉ, thù hận chồng, chẳng muốn nghe muốn tin gì nữa ở chồng! Bởi vậy, tha hồ cho chồng quỳ gối trước mặt bà để xin lỗi và năn nỉ, thề hứa hoán cải thôi bài bạc... bà vẫn dứt khoát phải ly dị...

... Quá buồn khổ trước việc bà ly dị, ông tiếp tục lao vô bài bạc! Trên đường đi đánh bạc về vào một đêm bão tuyết, ông đã bị tông xe chết thảm! Phần bà ly dị rồi thì ở vậy, "làm ngày không đủ tranh thủ làm đêm" để quyết phải tậu cho bằng được ngôi nhà. Đúng mười năm sau thì bà mua được nhà. Bà đón mẹ về ở với mình mới có vài năm, mẹ vội qua đời! Máy lúc gần đây kinh tế Mỹ bị xuống quá, thêm tai trời ách nước như cuồng phong, bão lụt, đất chuồi, núi lở, cháy rừng... làm biết bao người tan nhà nát cửa trắng tay nhưng bà vẫn may mắn giữ được ngôi nhà mình đã khao khát tậu nên. Mà rồi chỉ có bởi tại cơn bệnh nan y bất ngờ đổ chập xuống, khiến bà phải nghỉ việc làm để lo chữa trị nên đâu có tiền tháng tháng tiếp tục trả góp nợ tiền mua nhà! Bà phải đành bị mất nhà!

Nhờ bị mất nhà, bà mới thật sự được trở lại với đức tin nhất là với lòng kính Chúa yêu người (bà theo đạo chồng. Thời gian yêu nhau và buổi đầu cưới nhau, hai người luôn có tham dự Thánh Lễ mỗi Chúa Nhật nhưng sau đó bắt đầu bê trễ rồi bỏ luôn chỉ vì phải lao thân đi làm kiếm tiền để thỏa mãn cho khát vọng tậu nhà). Vì Chúa có lời dạy: "Trước hết các con hãy tìm kiếm nước Thiên Chúa và đức công chính của Người, rồi tất cả những thứ kia, Người sẽ thêm cho" (Mt 6, 33). Nhưng bà thì đại dột, chỉ có ưu tiên cho việc tậu nhà, để

rồi mắt trắng! Và có mắt trắng cái nhà bà mới giật mình hiểu ra đời mình đã trót vướng vào căn bệnh bất trị là bệnh sắc nhà! Cũng như Chúa đã khuyến cáo: "Các con hãy coi chừng, đừng khinh rẻ một ai trong những kẻ hèn mọn này, vì Thầy bảo các con, thiên thần của họ trên trời hằng chiêm ngưỡng Thánh Nhan Cha Ta, Đấng ngự trên trời" (Mt 18, 10). Mà bà thì khinh bỉ chồng chỉ vì chồng trót lỡ làm bài bạc nên chẳng dung tha... Thì việc bà không bài bạc nhưng Chúa vẫn khiến cho bà phải cơn bệnh để bị mất nhà, chính là thông điệp tình yêu Chúa nhắc nhở bà, giá như biết xem việc chồng bài bạc cũng là cơn bệnh để lo chạy chữa... Nhưng bà đã chẳng lo chạy chữa cho chồng, còn đẩy chồng vào tuyệt vọng để chồng cứ tiếp tục làm đường sai lối, kết thúc cuộc đời quá thảm!... Còn bà, trong cơn bệnh được bao người giúp đỡ nên đã vượt qua được. Ngay cả việc bà mất nhà nên bị "bad credit" đâu thể mượn được gian apartment để ở, thì cũng có người đứng ra bảo đảm ký giấy thuê giúp cho... khiến bà đã xác mạnh thêm được hồn an...

Và cũng nhờ thế bà cứ thiết tha dâng chuỗi kinh Kinh Kính Lòng Thương Xót Chúa mỗi ngày lúc ba giờ chiều với cả ba giờ sáng để nài xin Chúa ban ơn cho người người được sáng mắt sáng lòng: đừng quá ham chuộng của thế trần có đó mất đó mà bỏ quên Chúa. Cũng như nài xin Chúa ban cho mỗi người biết thương yêu nhau, chớ đừng vì lỗi này lỗi nọ của nhau mà tẩy chay, khinh bỉ, hận thù... Thấy ai làm lỗi thì hãy coi như người đó rủi ro mắc bệnh và mừng mình chưa bị bệnh để an ủi, giúp đỡ, tận tâm tận lực tìm thầy chạy thuốc cứu chữa cho...

California, 28/11/2008

Nguồn: conggiaovietnam.net

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 10 tháng 4 năm 2009